

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 884/05
27.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Зорана Таталовића, чланова већа, саветника Мирјане Пузовић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. и 3. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Чачку К. 140/04 од 28.2.2005. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у присуству браниоца оптуженог, адвоката АБ, дана 27.2.2006. године, донео,

П Р Е С У Д У

Делимичним УВАЖЕЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА и по службеној дужности ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Чачку К. 140/04 од 28.2.2005. године, у погледу примене кривичног закона и одлуке о казни, тако што Врховни суд кривично правне радње оптуженог АА, због којих је првостепеном пресудом оглашен кривим, правно квалификује као кривично дело тешке крађе из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1. Кривичног законика, за које га ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 3 (три) године, док се жалба браниоца оптуженог АА, у преосталом делу ОДБИЈА као неоснована а првостепена пресуда у непреиначеном делу, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Окружни суд у Чачку, побијаном пресудом, огласио је кривим оптуженог АА због кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. и 3. Кривичног закона Републике Србије, за које га осудио на казну затвора у трајању од три године и шест месеци.

Оптужени је дужан да суду на име паушала плати износ од 3.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка 25.250.00 динара.

Истом пресудом оптужени је обавезан да оштећеном на име имовинско-правног захтева исплати износ од 1.424.442,20 динара са законском каматом почев од 1.8.2002. године па до исплате, с тим што се оштећени ради наплате вишка потраживања од досуђеног износа упућује на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио:

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, из свих законских разлога, са предлогом да Врховни суд ожалбену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, или исту преиначи у погледу одлуке о казни, тако што ће оптуженом изрећи блажу казну. Уз жалбу је стављен и захтев да бранилац буде обавештен о седници већа.

Републички јавни тужилац Србије својим поднеском Ктж. 1030/05 од 30.5.2005. године, изнео је мишљење да Врховни суд Србије одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог и пресуду Окружног суда у Чачку К. 140/04 од 28.2.2005. године потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, а у присуству браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода и предлога у жалби, цитираног мишљења Републичког јавног тужиоца, објашњења датих у седници већа нашао:

- да је жалба браниоца оптуженог делимично основана;

- да побијана пресуда као и поступак који јој је претходио не садржи повреде одредаба кривичног поступка и повреде кривичног закона, на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП, а на основу правилне и потпуне оцене изведених доказа, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање. На основу овога, правилно је нашао да се у радњама оптуженог садрже обележја кривичног дела за које га је огласио кривим и осудио.

Стога се неосновано жалбом браниоца оптуженог АА побија првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка. У вези са тим у жалби се наводи да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП (пресуда је заснована на доказима на коме се по одредбама овог законика не може заснивати), из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП (изрека пресуде је неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде) и из члана 368. став 2. у вези са чланом 17. ЗКП (суд није применио одредбу Законика о кривичном поступку која је могла бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде).

- Члан 368. став 1. тачка 10. ЗКП:

У вези ове повреде кривичног поступка, у жалби се истиче да се пресуда заснива на вредности украдених ствари утврђених на основу исказа оштећеног, а не путем доказа – извршеног вештачења од стране вештака економске струке. Међутим, у конкретном случају пресуда није заснована на доказу – вредности украдених ствари, добијених на основу исказа оштећеног. Из списка предмета јасно произилази да је првостепени суд ангажовао вештака економске струке који је сачинио налаз и дао своје мишљење у погледу вредности украдених ствари а на основу којих је првостепени суд и засновао своју пресуду. Стога, Врховни суд налази да жалбени навод браниоца оптуженог у погледу ове повреде одредбе кривичног поступка се своди само на цитирање законског прописа, али без ваљаних правних аргумената за своје наводе.

Члан 368. став 1. тачка 11. ЗКП:

Врховни суд налази, супротно наводима браниоца оптуженог, да је пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучном чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени извршио кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице у извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда, па и у погледу чињенице да је оптужени АА обијањем и проваљивањем у породичну кућу оштећеног обијањем цилиндра на вратима, на нарочито дрзак начин, одузео и присвојио туђе покретне ствари од оштећеног ББ у вредности од 1.424.442,20 динара.

Стога се у жалби неосновано истиче супротно, а сасвим је друго питање да ли су ове чињенице правилно утврђене што у суштини представља побијање правилности утврђеног чињеничног стања, а не овог жалбеног основа.

Члан 368. став 2. у вези са чланом 17. ЗКП:

Врховни суд налази, да бранилац оптуженог у својој жалби није јасно указао коју повреду одредаба кривичног поступка је начинио првостепени суд, а на шта је био обавезан у складу са цитираним законским прописом из члана 368. став 2. ЗКП.

По мишљењу овог суда, првостепени суд је дужан да изведе доказе за које оцени да су од значаја за потпуно и правилно утврђење оних чињеница које имају карактер одлучних чињеница. При свему томе, свакако је од значаја рећи да неизвођење неког доказа може представљати основ за жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а не због повреде одредаба кривичног поступка. Ово због тога, јер ни једна одредба Законика о кривичном поступку, па ни она из члана 17. ЗКП која садржи начело материјалне истине при утврђивању чињеница (на коју се позива бранилац оптуженог) не обавезује суд како је речено, да изведе сваки предложени доказ, као што ни недостатак предлога не ослобађа суд дужности да изведе потребне доказе. Зато евентуална грешка суда у процени да ли ће извести неки доказ представља основ за жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а не овог жалбеног основа.

Према томе, поступајући на описан начин, првостепени суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из цитираних законских одредаба.

Жалбом браниоца оптуженог АА, неосновано се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио све изведене доказе и одбрану оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. став 1. и 2. ЗКП пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и при томе правилно и потпуно утврдио да је оптужени извршио кривично дело које му се ставља на терет дајући за своје утврђење одговарајуће разлоге у побијаној пресуди коју прихвата и овај суд.

Ценећи изведене доказе, посебно писмено оптуженог у коме оптужени у суштини признаје извршење кривичног дела, исказ саслушаног сведока ВВ, извештај оштећеног ББ, налаз и мишљење вештака економске струке ГГ, извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места, првостепени суд је правилно утврдио чињенице везане за извршење кривичног дела тешке крађе из члана 166. става 3. у вези става 1. тачка 3. КЗ РС за које је оптуженог огласио кривим и осудио.

Иначе и другостепени суд налази да је налаз и мишљење вештака дат стручно, аргументовано, детаљно образложено и да је засновано на правилима науке за ову област вештачења, те је супротне наводе браниоца оптуженог оценио као неосноване, нарочито имајући у виду да на записнику о главном претресу сачињеног дана 28.2.2005. године, бранилац оптуженог није имао предлоге за допуну доказног поступка, нити је пак тражио да се вештак изјашњава на околности о старости предмета и индивидуалних својстава предмета.

Према томе, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и у потпуности утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптуженог према учињеном кривичном делу и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог АА стакла сва законска обележја кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 3. и 1. КЗ РС.

Испитујући по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 2. ЗКП), правилност примене кривичног закона Врховни суд налази у смислу члана 5. став 2. Кривичног законика ("Службени гласник Републике Србије", број 85/05 од 6. октобра 2005. године, који је ступио на снагу 1.1.2006. године), треба применити као блажи Кривични законик, те је преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела оптуженог описаног у изреци првостепене пресуде, тако што је исто правно квалификовао као кривично дело тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1. Кривичног законика.

Испитујући одлуку о казни, Врховни суд налази да је жалба браниоца оптуженог у овом делу основана.

Оцењујући значај свих, првостепеном пресудом правилно утврђених околности, у смислу члана 54. КЗ које утичу да казна буде мања или већа, Врховни суд је уважавајући жалбу браниоца оптуженог за извршено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 2. у вези става 1. тачка 1. КЗ оптуженог осудио на казну затвора у трајању од три године.

Приликом одмеравања казне, Врховни суд је дајући утврђеним олакшавајућим околностима (на страни 6. образложења побијане пресуде), дао онај значај који у случају оптуженог то и заслужују, па је оптуженог АА осудио на казну затвора у трајању од три године, налазећи да изречена казна одговара степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и оптуженог као извршиоца, те да ће се изреченом казном постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 42. Кривичног законика.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. и 391. ЗКП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа - судија

Мирјана Пузовић, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

љМ